

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szánthó Pál ügyvéd (fél címe 2) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - dr. Óry Zsuzsanna ügyvéd (fél címe 1) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe I/13.) II. rendű alperesek ellen szerződés semmisségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. május 16. napján kelt 38.P.21.523/2010/28. számú ítélete ellen a felperes részéről 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg az I-II. rendű alpereseknek együttesen 200.000 (Kettőszázezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az I-II. rendű alperesek 1986. október 1. napjától 1998. szeptember 1. napjáig élettársakként éltek együtt, kapcsolatukból 1992. április 16. napján született ... nevű gyermekük. Az I-II. rendű alperesek élettársi életközösségük alatt az I. rendű alperes kizárólagos tulajdonában álló ... szám alatti, perbeli ingatlanon lévő felépítményt elbontották, és a II. rendű alperes pénzeszközei felhasználásával családi házat építettek. Utolsó közös lakásuk is itt volt, ahonnan az életközösség megszakításakor az I. rendű alperes véglegesen, a visszatérés szándéka nélkül elköltözött. A családi házat ezt követően kizárólag a II. rendű alperes, és ... használta.

A Fővárosi Törvényszék a 18.G.41.092/2004/20. számú ítéletével kötelezte az I. rendű alperest 6.124.600 forint és ennek 2004. október 10. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre járó késedelmi kamatai, valamint 400.000 forint perköltség megfizetésére a felperes javára. A Fővárosi Ítéltábla a 16.Gf.40.281/20007/4. számú jogerős ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét 2007. október 4. napján helybenhagyta, és az I. rendű alperest további 98.000 forint másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

A felperes és az I. rendű alperes között egy korábbi jogvitából eredően már végrehajtási eljárás volt folyamatban, amelyet a végrehajtó 168.V.231/2004. szám alatt foganatosított 4.125.000 forint tőke és annak járulékai megfizetése erejéig.

Az I-II. rendű alperesek 2008. március 13. napján élettársi vagyonszövetség rendezéséről és tulajdonközösség megszüntetéséről szóló szerződést kötöttek, amelyben a perbeli ingatlanban fennálló tulajdoni hányadukat a használatbavételi engedély megszerzésének - 1997. április 14. - időpontjában akként határozták meg, hogy az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett állapottól függetlenül 10/25 tulajdoni hányad az I. rendű alperest, míg 15/25 tulajdoni hányad a II. rendű alperest illeti meg. A felek a szerződésben rögzítették, hogy az ingatlan tulajdoni lapjára 4.125.000 forint és járulékai erejéig végrehajtási jog került bejegyzésre a felperes javára. A felek a közös tulajdonukat élettársi kapcsolatuk megszüntetésére tekintettel a szerződésben oly módon szüntették meg, hogy a II. rendű alperes magához váltotta az I. rendű alperes 2/5 tulajdoni hányadát az előzőekben hivatkozott végrehajtási joggal és az annak alapját képező követeléssel, és járulékaival terhelten. A megváltási árat 12.000.000 forintban határozták meg, amelybe beszámították a II. rendű alperest a kiskorú gyermek után megillető, az életközösség megszűnésétől a gyermek tanulmányainak befejezésig járó tartásdíjat. A fennmaradó 6.732.000 forint megváltási árat a II. rendű alperes a megállapodás aláírásával egyidejűleg fizette meg az I. rendű alperesnek.

A végrehajtó kérelmére az ingatlanügyi hatóság a 104340/1/2008/08.04.15. számú határozatával törölte a perbeli ingatlant terhelő végrehajtási jogot, és a 85247/4/2008. számú határozatával bejegyezte a II. rendű alperes kizárólagos tulajdonát 3/5 hányadban élettársi vagyonszövetség, 2/5 hányadban közös tulajdon megszüntetése jogcímén.

A felperes 2008. április 23. napján a 16.Gf.40.281/2007/4. számú jogerős ítélet alapján biztosítási intézkedés elrendelését kérte, amelyet a bíróság jogerősen elutasított. A felperes 2008. november 24. napján érkezett kérelmére a Fővárosi Bíróság Gazdasági Kollégiuma 2008. november 26. napján végrehajtási lapot bocsátott ki az I. rendű alperessel szemben a 16.Gf.40.281/20007/4. számú jogerős ítélet alapján. A végrehajtó az iratokat 2008. december 8. napján kapta meg, és a 2009. május 25. napján kelt 223.V.1373/2008/28. számú jegyzőkönyvben megállapította, hogy az I. rendű alperesi adósnak lefoglalható ingósága, ingatlana nincs, munkahellyel nem rendelkezik, a pénzügyi intézmények megkeresése nem

vezetett eredményre, a követelés behajthatatlan, az eljárás ezért a Vht. 52. § d) pontja alapján szünetel.

A felperes a Ptk. 207. § (6) bekezdésére alapított elsődleges keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I-II. rendű alperesek között 2008. március 13. napján létrejött szerződés színlelt, ezért semmis. Másodlagosan a Ptk. 203. § (1) bekezdése alapján a perbeli szerződés relatív - vele szembeni - hatálytalanságának megállapítását kérte, továbbá a II. rendű alperest annak tűrésére kérte kötelezni, hogy a felperes az I. rendű alperessel szemben folyamatban lévő végrehajtási eljárásban a szerződés megkötésének időpontjában megállapított végrehajtható követelés és járulékai, azaz 10.661.556 forint erejéig kielégítést keressen.

Az I-II. rendű alperesek érdemi ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték, azt mind jogalapjában, mind összecszerűségében vitatták. Előadták, hogy a per tárgyává tett szerződés megkötésekor nem jártak el rosszhiszeműen, szerződéses akaratuk a szerződés megkötésére irányult. Hosszú időn át tartó élettársi kapcsolatban éltek, amely közös tulajdont keletkeztetett, közös gyermekük született, ezért - tekintettel arra is, hogy a szerződés megkötését megelőzően világossá vált, hogy az életközösséget nem állítják helyre -, az életközösség megszakadását követően vagyoni viszonyaik rendezése és annak megosztása életszerű, valós viszonyukat tükröző, ellenérték fejében kötött megállapodás volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I-II. rendű alpereseknek személyenként 381.000 forint perköltséget. Megállapítása szerint az I-II. rendű alperesek között élettársi közösség állt fenn, amely azonban megszűnt. Erre utalt az I. rendű alperes bejelentett lakóhelyének megváltozása, az alperesek egyező előadása, illetve a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt tények. A feleknek ezért volt olyan motivációjuk, amely indokoltá tette a perbeli szerződés megkötését, így a színleltesség tekintetében nem bírt jelentőséggel, hogy a szerződés mikor született. Utalt arra is, hogy a felperes előadást sem tett arra, hogy a felek átruházási szándéka milyen más ügyleti akaratra irányult. Amennyiben ugyanis a szerződő fél szándéka - a vagyontárgy átruházása - valóságos, azonban motívuma az adott esetben fedezetelvonás, nem a színlelt szerződésre, hanem speciális szabályként a fedezetelvonó szerződésre vonatkozó szabályokat és annak jogkövetkezményeit kell alkalmazni. A felperes nem bizonyította azt sem, hogy a II. rendű alperes a szerződéskötés időpontjában tudott volna azon követelésről, amelynek alapján a szerződés színleltségét, illetőleg hatálytalanságát állította. A II. rendű alperes határozottan tagadta, hogy tudomással bírt volna a felperes és az I. rendű alperes között fennálló újabb, nem bejegyzett, perbeli tartozásról. Álláspontja szerint a perben feltárt tényállás alapján az nem volt vitatott, hogy a szerződés a felperes igényének kielégítése alapját részben vagy egészben elvonta, ugyanis az I. rendű alperes adós tulajdonát képező ingatlan kikerült a tulajdonából. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor megállapította, hogy 2008 folyamán az alperesek nem éltek életközösségben, a szerződéskötés időpontjában nem voltak hozzátartozók, így az ehhez köthető törvényi vélelmet nem alkalmazhatta. A feltárt peradatok alapján úgy foglalt állást, hogy a perbeli

szerződés visszterhes volt, a rendelkezésre álló adatokból nem juthatott olyan következtetésre, hogy ne történt volna pénzátadás. Kiemelte: a felperes eredménnyel azt sem bizonyította, hogy a II. rendű alperes rosszhiszeműen járt el. Az alperesek tagadásával szemben a II. rendű alperes szubjektív tudattartalmára az objektív megnyilvánuló körülményekből sem lehetett következtetést levonni.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatásával a keresetének történő helyt adó döntés meghozatalát kérve. Kiemelte: nem vitás tény, hogy az I. rendű alperest a bíróság a 2007. október 4. napján jogerőre emelkedett ítéletével 6.124.600 forint tőke és kamatai megfizetésére kötelezte. Álláspontja szerint a II. rendű alperes az ezen ítéletből származó I. rendű alperesi fizetési kötelezettségről, továbbá arról, hogy annak kielégítési alapja az I. rendű alperes tulajdonát képező ingatlan, már a 2008. január 3-án kötött kölcsönszerződés és a 2008. március 13-án kötött szerződés időpontját megelőzően tudott, illetőleg az alperesek közötti viszonyra figyelemmel kellő körültekintés mellett tudnia kellett. Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy az alperesek - jövedelmi viszonyaik, a szerzésben való közreműködés aránya feltárása nélkül - a 2008. március 13. napján kelt megállapodásukban - amely szerint az alperesek élettársak, akik a szerzésben való közreműködésük arányában szereznek közös tulajdont - a II. rendű alperes javára lényegesen kedvezőbb tulajdoni arányt számoltak el. A II. rendű alperes javára történt tulajdoni arány eltolódás az I. rendű alperes tulajdoni hányada, és ezzel a kielégítési fedezet csökkenését eredményezte, e hányad vonatkozásában a II. rendű alperes javára ingyenes előny keletkezett. Utalt arra is, hogy az élettársi kapcsolat alperesek által állított megszakadása ellenére 10 évig a vagyoni viszonyok rendezésére nem került sor. Életszerűtlennek tartotta azt is, hogy a gyermektartásdíjat nem fizető volt élettárs részére történjen fizetés, továbbá a gyermektartásdíjat nem fizető volt élettárs helyett az élettársi kapcsolat állított megszűnését követően 7 évvel a II. rendű alperes lombard hitel részleteket törlesszen az I. rendű alperes javára, ugyanakkor a 2008. évi megállapodás ezen összegekkel kapcsolatban semmiféle rendelkezést, elszámolást nem tartalmaz. Hivatkozott arra is, hogy a bizalmi helyzetben lévő I-II. rendű alperesek mint hozzátartozók egyoldalú nyilatkozata alapján a kielégítési alap elvonását eredményező jogügylet megkötésekor 10 évvel korábbi időpontot jelöltek meg a hozzátartozói viszonyt eredményező kapcsolat megszűnéseként, téves az elsőfokú bíróság azon álláspontja, miszerint ezzel szemben a bizonyítási kötelezettség a felperest terhelné.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Az elsőfokú eljárásban előadottakon túl arra hivatkozott, hogy a Magyar Államkincstár a II. rendű alperes részére 2002 novemberétől 2012 júniusáig mint egyedülálló szülő részére folyósította a családi pótlékot, amely igazolja, hogy az alperesek a felperes által vitatott időszakban már nem éltek életközösségben, az élettársi kapcsolat közöttük már jóval ezt megelőzően a végleges elhatározás szándékával, tartósan és helyrehozhatatlanul megszűnt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt a Fővárosi Ítélőtábla teljes terjedelmében felülbírált [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, a Fővárosi Ítélőtábla az arra alapított, a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével meghozott ítéleti döntésével is mindenben egyetértett. Kifejezetten a felperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel emeli ki a következőket:

A felperes elsődleges keresetében az I-II. rendű alperesek között 2008. március 13. napján létrejött élettársi vagyontársaság rendezéséről és tulajdonközösség megszüntetéséről szóló szerződés semmisségét annak színleltségére hivatkozással kérte megállapítani.

A Ptk. 207. § (6) bekezdése szerint a színlelt szerződés semmis; ha pedig az más szerződést leplez, a szerződést a leplezett szerződés alapján kell megítélni.

A szerződés színleltége akkor állapítható meg, ha a felek egyáltalán nem kívánnak egymással szerződést kötni, vagy ha mindkét szerződő fél akarata más szerződés létrehozására irányult. A Ptk. 207. § (5) bekezdése szerint a felek titkos fenntartása vagy rejtett indoka a szerződés érvényessége szempontjából közömbös, színleltnek ezért csak akkor minősül a szerződés, ha a színlelés kétoldalú. A perbeli esetben az elsőfokú bíróság mindenben helytállóan állapította meg: a felperes nem bizonyította, hogy a 2008. március 13. napján kelt, ... ügyvéd által ellenjegyzett okirattal szemben az I-II. rendű alperesek a valóságban nem élettársi vagyontársaság rendezéséről és tulajdonközösség megszüntetéséről szóló szerződést kötöttek, illetve, hogy a felek egyikének akarata sem irányult az élettársi vagyontársaság rendezésére, és a közös tulajdon megszüntetésére. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy a felperes előadást sem tett arra vonatkozóan: az I-II. rendű alperesek a valóságban milyen tartalmú megállapodást kívántak kötni, milyen tartalmú leplezett szerződés alapján kellene a perbeli szerződést megítélni. Helytállóan jutott az elsőfokú bíróság ezért arra a következtetésre, hogy a felperes által hivatkozott érvénytelenségi ok nem áll fenn.

A perbeli szerződés fedezetelvonó jellegére alapított kereset kapcsán a Fővárosi Ítélőtábla a következő peradatoknak tulajdonított jelentőséget:

A Ptk. 203. § (1) bekezdése szerint az a szerződés, amellyel harmadik személy igényének kielégítési alapját részben vagy egészben elvonták, e harmadik személy irányában hatálytalan, ha a másik fél rosszhiszemű volt, vagy reá nézve a szerződésből ingyenes előny származott.

A Legfelsőbb Bíróságnak a fedezetelvonó szerződés egyes jogalkalmazási kérdéseiről nyilvánított 1/2011. (VI. 15.) PK véleménye szerint a kötelezettel szemben fennálló követelés léte előfeltétele a szerződés fedezetelvonó jellege

megállapításának. A követelésnek a fedezetelvonó szerződés megkötésekor már léteznie kell, az azonban nem szükséges, hogy a követelés ekkor már lejárt, esedékes követelés legyen. A követelés akkor minősül igénynek, ha az már keresettel érvényesíthetővé válik. Elegendő tehát, ha a követelés a fedezetelvonás megállapítása iránti per megindításakor van az igény állapotában, vagyis akkorra válik esedékessé, lejárttá. A kötelezettel szemben fennálló igény bírósági úton való előzetes érvényesítése nem előfeltétele a kötelezett és a szerző fél közötti szerződés hatálytalansága megállapítására irányuló kereset előterjesztésének.

A kielégítési alap elvonásának tényét a fedezetelvonó szerződés megkötésének időpontjára vonatkozóan kell vizsgálni. Nem állapítható meg a szerződés fedezetelvonó jellege, ha a jogosult követelése a szerződkötést követő időpontban keletkezett.

A nem vitás tényállás szerint a felperesnek az I. rendű alperessel szemben 2007. október 4. napján a Fővárosi Törvényszék 18.G.41.092/2004/20. számú jogerős ítélete alapján 6.124.600 forint összegű követelése keletkezett, így kétségtelen, hogy a szerződés megkötésének időpontjában a felperesnek igénye állott fenn az I. rendű alperessel szemben.

A szerző fél marasztalásának további előfeltétele annak vizsgálata, hogy a kötelezett rendelkezik-e olyan egyéb vagyonnal, amely a jogosult követelésére részben, vagy egészben fedezetet nyújt. A fedezetelvonó jelleg mellett a fedezetül szolgáló egyéb vagyon hiányára is a jogosultnak kell a perben hivatkoznia, amellyel szemben a kötelezett ellenbizonyítással élhet. A felperes hivatkozásával szemben az I. rendű alperes maga sem állította, hogy rendelkezik a követelés fedezetül szolgáló egyéb vagyonnal, azonban a már említett feltételek [a követelés (igény) fennállása és a kielégítési alap elvonása] megállapíthatósága mellett a Ptk. 203. § (1) bekezdése alapján további vagylagos feltételeknek is teljesülniük kell ahhoz, hogy a szerződésnek a felperessel szembeni hatálytalansága megállapítható legyen. Az egyik ilyen feltétel az, hogy a szerző félre a szerződésből ingyenes előny származzon. Ha az ingyenes előnyszerzés megállapítható, a szerző fél jó-, vagy rosszhiszeműségének vizsgálata már nem szükséges, mert az ingyenesség ténye elegendő a fedezetelvonás megállapításához feltéve, hogy az egyéb törvényi feltételek is teljesülnek.

A Ptk. 203. § (2) bekezdése alapján a hozzátartozók, valamint a törvényben meghatározott személyi, vagy tulajdoni kapcsolatban állók között létrejött szerződés esetében az ingyenességet, illetve a rosszhiszeműséget vélelmezni kell.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor a feltárt peradatok alapján helytállóan vont következtetést arra, hogy az I-II. rendű alperesek élettársi kapcsolata a szerződés megkötésének időpontjában már nem állt fenn. A felperes fellebbezési hivatkozásával szemben a szerződésben az I-II. rendű alperesek nem vallották magukat élettársaknak, a szerződés hivatkozott 1.1. pontjában kifejezetten rögzítették, hogy élettársi kapcsolatuk 1998. szeptember 1. napjáig állt fenn. Azt a

körülményt, hogy élettársi kapcsolatuk ezt követően is fennállt, az I-II. rendű alperesek tagadásával szemben a felperesnek kellett volna a Pp. 164. § (1) bekezdésében írt módon bizonyítania, a felperes azonban e bizonyítási kötelezettségének - amint arra az elsőfokú bíróság is utalt - nem tett eleget. Önmagában a felperes által hivatkozott azon körülmények, miszerint az I-II. rendű alperesek az élettársakként létrehozott vagyonszövetségüket - részben az I. rendű alperest terhelő, éveken keresztül nem teljesített tartásdíj beszámításával - tíz év elteltével rendezték, illetőleg a II. rendű alperes számlájáról a szerződéskötést követően is történtek átutalások az I. rendű alperes részére, nem adnak alapot annak megállapítására, hogy az I-II. rendű alperesek 2008 márciusáig élettársak lettek volna. Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor az I-II. rendű alperesek között a szerződéskötés időpontjában fennállt hozzátartozói kapcsolat hiányában úgy foglalt állást, hogy az adott esetben a szerző fél rosszhiszeműségéhez kapcsolódó [Ptk. 203. (2) bekezdés] törvényi vélelem nem alkalmazható.

A törvényi vélelmet megalapozó élettársi kapcsolat hiányában a felperesnek a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a II. rendű alperesnek a szerződés 2008. március 13-i megkötésének időpontjában fennálló anyagi jogi rosszhiszeműségét, vagy a szerzésének az ingyenességét kellett bizonyítania, ugyanis az 1/2011. (VI. 15.) PK vélemény 5. pontja szerint a szerződés fedezetelvonó jellege megállapításához nem elegendő, ha a szerződés a jogosult igényének kielégítési alapját részben, vagy egészben elvonja, hanem az is törvényi feltétel, hogy a szerződéskötés során a kötelezettel szerződő szerző fél rosszhiszemű volt, vagy rá nézve a szerződésből ingyenes előny származott. A szerződés ingyenességének ténye - az egyéb törvényi feltételek fennállása esetén - tehát önmagában alapul szolgál a fedezetelvonó jelleg, és ebből következően a szerződés relatív hatálytalanságának megállapításához; a szerző fél jó-, vagy rosszhiszeműségének ilyen esetben nincs jelentősége.

Ennek megfelelően az elsőfokú bíróság is vizsgálta a szerződés ingyenességét, és a perben feltárt adatok alapján helytállóan állapította meg, hogy a szerződés visszterhes volt. A felperes a teljes bizonyító erejű okiratba foglalt szerződés tartalmával, az I-II. rendű alperesek egyező előadásával, továbbá az okiratszerkesztő ügyvéd, ... tanú vallomásával szemben nem igazolta, hogy a pénzátadás, a - részben a bejegyzett végrehajtás alapját képező követelés kiegyenlítésvel történt - ellenszolgáltatás nyújtása ténylegesen ne történt volna meg. A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezésben kifejtett érvelésével szemben megjegyzi, hogy az I-II. rendű alperesek a 2008. március 13-án kötött szerződésükben megjelölték, hogy az élettársi együttélésük alatt a szerzésben milyen arányban működtek közre, milyen arányú, és milyen értékű közös tulajdont szereztek. Az I-II. rendű alpereseknek nem állt fenn kötelezettségük arra, hogy a szerződéskötéskor bizonyítékokkal támasszák alá az I. rendű alperes külön tulajdonként feltüntetett földterület általuk megjelölt értékét, a II. rendű alperes különvagyonai hozzájárulásának ugyancsak általuk meghatározott értékét, és az ingatlanon a szerzés arányában létrejött közös tulajdoni hányad mértékét. A teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt nyilatkozatokkal szemben a Pp. 196. § (1)

bekezdése értelmében a felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy az I-II. rendű alperesek szerződéses nyilatkozatai a valóságnak nem feleltek meg, a szerződésből a II. rendű alperesre nézve ingyenes előny származott, azonban e bizonyítási kötelezettségének a felperes az előzőekben kifejtettek szerint nem tett eleget.

A felperes állítása szerint a tartozásról a II. rendű alperes az I. rendű alperessel fennállt élettársi viszony folytán tudott, illetőleg a kellő körültekintés tanúsítása mellett tudnia kellett, ezért az I. rendű alperes tartozásáért helytállni tartozik.

Kétségtelen, hogy az ellenérték fejében szerző fél esetében a szerződés fedezetelvonó jellege mégis megállapítható, ha a szerző fél rosszhiszemű volt. Rosszhiszemű a szerző fél általában akkor, ha a szerződéskötéskor tudott, vagy tudnia kellett a kötelezettet terhelő követelésről és arról, hogy a szerződéssel a jogosult kielégítési alapját elvonják, vagyis a szerződés teljesítése következtében a követelés behajthatatlanná válik.

Az előzőekben kifejtettek szerint az I-II. rendű alperesek a szerződéskötés időpontjában már nem álltak élettársi, hozzátartozói viszonyban, ennek alapján a II. rendű alperesnek az I. rendű alperest terhelő tartozásról nem kellett tudnia. A felperes az I-II. rendű alperesek szerződéskötéskori élettársi jogviszonyára, illetőleg az annak fennállását alátámasztó körülményekre csupán hivatkozott, azonban semmivel nem igazolta, hogy a II. rendű alperes tudott, vagy tudnia kellett a felperes követelésének fennállásáról. Így az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül állapította meg, hogy a II. rendű rosszhiszeműségének hiányában nem állapítható meg, miszerint a kötelezett és a szerző fél közötti szerződést az I-II. rendű alperesek a fedezetelvonás szándékával kötötték meg. A Fővárosi Ítéltábla utal arra is, hogy ... a tanúkénti meghallgatása során előadta: a II. rendű alperes az I. rendű alperes korábbi, felperes felé fennálló, az ingatlan tulajdoni lapjára bejegyzett végrehajtási joggal biztosított követelés fennállásáról is csak tőle, az okiratszerkesztő ügyvédtől szerzett tudomást, ami azt támasztja alá, hogy a II. rendű alperes a később keletkezett perbeli követelésről sem tudott.

A Fővárosi Ítéltábla mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - utalva helyes indokaira is - helybenhagyta.

A felperes a sikertelen fellebbezése következményeként köteles a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az I-II. rendű alperesek részére jogi képviselőjük ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére.

Budapest, 2014. március 5.

Dr. Sággy Mária s. k.

a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s. k.
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla s. k.
bíró